

Slovenský hrvoliak

I. Z histórie vzniku Slovenského hrvoliaka.

Kto a kedy vyšľachtil nášho Slovenského hrvoliaka (SH) nie je nám známe, ani zo záznamov, ani z ústneho podania starých chovateľov.

Vieme, že sa SH choval v kraji „podjavorinskom“, a to najmä okolí miest Brezovej pod Bradlom, Myjavy, v Starej Turej a tiež v okolí Nového Mesta nad Váhom. Tieto mestá sa môžu pýšiť, že sú kolískou nášho holuba. Teda vieme, kde sa choval a podľa týchto vedomostí ho museli tu aj vyšľachtiť, lenže kedy a kým, zostáva záhadou. Z ústneho podania starých, dnes už nežijúcich chovateľov, vieme, že sa tu bielohlávky (tak ich tunajší ľud menoval) chovali, tiež ich chovali ich aj otcovia a dedovia. Podľa týchto informácií je teda možné stanoviť termín vzniku tohto plemena na prvú polovicu 19. storočia. Chov prechádzal z jednej generácie na druhú spolu s ostatnými domácimi zvieratami, ako dedičstvo po otcoch.

SH sa podľa slov pamätníkov, za čias pred 1. svetovou vojnou, vyznačoval mocnou, robustnou postavou a choval sa na dvoroch roľníkov, mlynárov, domkárov a všade, kde boli pre jeho chov možnosti. Tešil sa obľube, starých i mladých, pre svoju mohutnú postavu a úhľadnú kresbu, krásny hrvoľ a pritom dobrý, rýchly let, pomocou ktorého lepšie prekonával sťažené podmienky, dané tvrdou prírodou podjavorinského kraja. Nezanedbateľnou prednosťou pre jeho chovateľov však zostávala najmä úžitkovosť tohto plemena. Ťažké, dobre osvalené mláďatá, odchovávané počas celého roka boli vítaným spestrením jedálneho stola.

Pred rokom 1918, t.j. za čias Rakúsko-Uhorska, nemal kto na Slovensku vystúpiť s požiadavkou uznania SH za samostatné národné plemeno. V tom čase neexistovala nijaká slovenská chovateľská organizácia, ktorá by sa bola za jeho uznanie postavila. Nepriaznivé politické pomery na Slovensku neumožňovali bližší styk s českými krajinami a tým menej písanie do českých odborných časopisov. Tu možno hľadať príčiny, prečo sa nezachovali písomné doklady o SH zo starších čias. S prvými písomnými údajmi o existencii SH sa stretáme po roku 1918, po vzniku 1. ČSR, a to na stránkach odborných časopisov „Slovenská farma“, „Zvířena“, „Rádce z Predměstí“ a „Československý holubář“.

Články do týchto časopisov písali o našom holubovi Koloman Slimák z Nového Mesta nad Váhom a Ján Pavlovič zo Starej Turej. Obaja boli vytrvalými propagátormi a bojovníkmi za uznanie SH ako samostatného plemena. Prvým písomným dokladom je

článok K. Slimáka uverejnený v časopise „Zvířena“ (r. 1924) pod titulom „Moravský či Slovenský bielohlávk“. V roku 1927 začal vychádzať prvý slovenský chovateľský časopis „Slovenská farma“. Hneď v prvom čísle bol uverejnený článok K. Slimáka „Náš národný holub“ s podtitulom „Slovenský voláč bielohlavý“. V závere článku sa uvádza štandard SH vypracovaný K. Slimákom.

Prílivom cudzích plemien a vinou hospodárskej krízy v tridsiatych rokoch chov SH upadal. Druhá svetová vojna rovnako zanechala na jeho stavoch negatívne stopy a tak sa situácia ešte zhoršovala. Obrat k lepšiemu nastal po roku 1945, najmä v spojitosti so vznikom prvej chovateľskej organizácie na území SR, ktorá mala názov „Ústredie slovenských spolkov chovateľov drobného hospodárskeho zvieratstva“, a sídlo v Bratislave.

Novoutvorené Ústredie našlo svojho dobrého pomocníka v „Roľníckych novinách“, ktoré mali vtedy stálu rubriku „Slovenský drobnochov“.

V tejto rubrike sa objavili prvé povojnové články o situácii v chovoch nášho SH. Tu píše Štefan Maar pod titulom „Pripustíme vyhynutie slovenských plemien holubov?“ (1947, str. 85). V tomto istom ročníku Roľníckych novín sa pod titulom „Slovenský hrvoliak bielohlavý“ znovu dočítame o SH niekoľko zaujímavostí, ktorými autor burcuje chovateľov za opätovné rozšírenie tohto nášho národného plemena a našlo patričnú ozvenu u chovateľov sústredených okolo K. Slimáka, ktorým rozvoj SH ležal na srdci.

Dňa 21.2.1949 sa zišli chovatelia v Novom Meste nad Váhom a založili si „Špeciálny spolok chovateľov SH“. Neskôr tento spolok bol premenovaný na „Klub chovateľov Slovenského hrvoliaka (KCHSH)“, ten pokračuje vo svojej činnosti doteraz a za svoje sídlo si členovia zvolili Veľké Kostoľany.

Slovenský hrvoliak bol oficiálne uznaný za samostatné plemeno pomerne neskoro až v roku 1951. Prvý raz ho podľa zachovaných písomností z najväčšou pravdepodobnosťou vystavil v roku 1924 v Trnave K. Fröhlich z Bratislavy pod názvom „bielohlavý voláč modrý“ a v roku 1926 pod názvom „slovenský voláč modrý bielohlavý“ K. Slimák na výstave v Bratislave.

Dnes je SH rozšírený skoro po celom území západného Slovenska. V menšom rozsahu sa chová aj na východnom a strednom Slovensku a v zahraničí v Čechách, ojedinele v Nemecku a Rakúsku.

II. Štandard

Česky : Slovenský voláč

Nemecky : Slowakischer Kröpfer

Anglicky : Slovak Pouter

Pôvod : *Západné Slovensko, najmä v oblasti Myjavy, Nového Mesta nad Váhom, Piešťan a Trnavy. Plemeno je charakteristické mohutnou krátkou postavou, veľmi dobrou hrvoľatosťou, živým temperamentom a veľkou plodnosťou.*

Poradie dôležitosti znakov pri posudzovaní :

1. *hrvoľatosť, telesné tvary, kresba,*
2. *postoj a držanie tela, farba a lesk, operenie a zobák*
3. *obočnica, štruktúra peria a ostatné znaky*

Uznané rázy : *1. s jednofarebnou kresbou : čierne, žlté, červené*

2. pásavé : čiernopásavé: modré

*bielopásavé : modré, čierne, červené, žlté, strieborné a
bledožlté (hermelínové)*

červenoplavé, žltoplavé, hnedoplavé

3. fľkané : čierne, žlté, červené a hnedé

4. šupinaté : modré, čierne, žlté a červené

5. jarabaté : vo všetkých základných farbách

Exteriérové znaky :

Hlava : málo podlhovastá, pomerne veľká, so širokým mierne vyšším čelom v temene dobre klenutá

Oči : tmavé, ladníkové

Obočnice : ružové až červené

Zobák : silný, široko nasadený, horná čelusť je na špičke mierne zohnutá. Pri všetkých farebných
varietách ružový.

Ozobie : málo vyvinuté s bielym popraškom

Farba : U všetkých rázov sa vyžaduje čistá a rovnomerne rozložená. U čiernej, červenej, žltej a
modrej čiernopásavej sýta, u modrej bielopásavej nebovomodrá, u strieborných
striebristomodrošedá, u bledožltej (hermelínovej) bledožltá.

Lesk : *čierne* po tele modrozelený, na hrvoli zelený; *červené* na hrvoli červený, po tele modrozelený;
modré čiernopásavé na hrvoli sýto zelený; *modré bielopásavé* olivovozelený; *žlté* ružový až
zlaťožltý, vrátane *hermelínov*; *u strieborných* striebristý

Štruktúra peria : krátke, husté a dobre priliehavé, bez kučeravosti

Kresba : základná farba sa rozkladá po celom tele, len hlava a ručné letky sú biele; hraničná čiara

kresby hlavy ide 1 cm pod zobákom, 0,5 cm pod okom v pravidelnom oblúku; ručné letky v počte 4-8 sú čisto biele a začínajú od kraja; rozdiel jednej letky sa nepovažuje za chybu; pásy sa u všetkých rázov žiadajú úzke, výrazné, dobre dotiahnuté, neprerušované; u čiernych, červených a žltých bielopásavých sa kresba pásov posudzuje miernejšie; fřkané majú krk, prsia a krídlové štíty bielofřkané; ostatné časti tela, okrem bielej hlavy a letiek sú v základnej farbe; fřkanie má byť pravidelné; u šupinatých je šupinatosť len na štítoch krídiel a je totožná s kresbou holuba rýsa šupinatého; jarabaté majú trojuholníkovú kresbu na štítoch krídiel v pravidelných radoch, ktoré sa postupne ku koncu štítu rozširujú a zväčšujú

Postava : mohutná, prezentujúca silu a temperament, v ramenách široká s patrične osvalenými prsiami, pomerne krátka;

Hrvolatosť : hrvol je veľký, široký, nepodviazaný, v hornej tretine rozšírený, hruškovitého tvaru, pod zobákom dobre pritiahnutý

Krídla : mocné, svalnaté, k telu dobre priliehajúce, asi o 2 cm kratšie ako chvost, na ktorom ležia

Chvost : skôr kratší, s mocnými pevne stavanými kormidlovými perami

Nohy : strednej dĺžky, mocné, beháky a prsty neoperené, červenej farby, pazúriky ružovkasté

Postoj : vzpriamený, približne v uhle 45°

Chyby:

Vyrad'ujúce chyby: malá, netypická postava, perlové alebo lomené oko; tmavá škvrna na zobáku; sivastá alebo výrazne zahnedlá farba u červených, žltých a čiernych; farebná škvrna na hlave a v kútikoch zobáka; farebné perie dotýkajúce sa obočníc; menej bielych letiek ako 4 a viac ako 8; rozdiel troch a viac bielych letiek; farebná letka medzi bielymi, alebo farebná krajná letka; biely chrbát, biele brucho, biele nohavičky; u fřkaných spojená kresba krku s bielym operením hlavy; hrdza v lesku na hrvoli;

Veľké chyby: u šupinatých a jarabatých rozmazaná kresba; vodorovná, dlhá a úzka postava; výrazne skrížené krídla.

Chyby podľa rozsahu:

Malé až vyrad'ujúce: slabá hrvolatosť; valcovitý alebo jednostranne nafúknutý hrvol; široké a prerušované pásy; nepravidelná kresba u fřkaných; slabý lesk; menej výrazný svit; dlhý, široký, rozdelený a strieškový chvost; farebné pazúriky; lemované a zahnedlé pásy; kučeravosť peria.

Malé chyby: menšia, užšia hlava; ploché temeno; bledá obočnica; dlhý, slabý zobák; nadnozdríe bez poprašku; lesk u čiernych fialový, u červených bronzový, u žltých striebřistý alebo zelený u modrých výrazne ružovkastý alebo striebřistý, u strieborných ružovkastý; menej presne ohraničená kresba hlavy

alebo malá briadka; malá biela škvrna v oblasti kloaky; dlhší chvost a krídla; rozdiel dvoch bielych letiek.

III. Šľachtiteľské trendy

V kategórii stredných hrvoliakov patrí SH medzi najväčšie plemená. Mohutná postava má vyjadrovať patričnú veľkosť, silu a živý temperament. Slovenského hrvoliaka, čo do veľkosti je asi najlepšie prirovnať k hesenskému hrvoliakovi, od ktorého sa však okrem osobitej kresby líši najmä tvarom a veľkosťou hrvoľa (hruškovitý ,pod zobákom pritiahnutý), výškou nôh (vyššia skôr stredná), farbou obočnice (ružová až červená) a kvalitou peria (kratšie priliehavé), s primerane krátkym krídlom a úzkym chvostom.

Základným šľachtiteľským cieľom naďalej zostáva zdokonaľovanie postavy, pri zachovaní predpísanej hrvoľatosti u všetkých farebných variet .

Pri jednotlivých farebných varietach čo sa týka farby a lesku sa treba zamerať na dosiahnutie týchto atribútov:

SH čierny- rovnomerne rozloženej, sýtej farby, bez náznakov našedlosti a zahnedlosti (v letkách) s intenzívnym modrozeleným leskom na tele, zeleným na hrvoli

SH žltý- rovnomerne rozloženej zlato-žltej sýtej farby s ružovým až zlatožltým leskom .

SH černený- sýtej, rovnomerne rozloženej farby s červeným leskom na hrvoli a modrozeleným leskom po celom tele, s operením bez náznakov kučeravosti

SH modrý bielopásavý- čistej, nebovomodrej farby, s bohatým olivovo-zeleným leskom a tenkými bielymi krídelnými pásmi

SH modrý čiernopásavý- sýtej, nebovomodrej farby, so sýto čiernymi úzkymi krídelnými a chvostovým pásom a intenzívnym sýtozeleným leskom

SH čierny, červený, žltý frkaný- platia pre ne tie isté slová ako pre základné farby, navyše zvýšenú pozornosť treba venovať kresbe. Rovnomerne bielofrkané musia byť krk, prsia a krídlové štíty tak aby nebola narušená kresba hlavy .

SH čierny, žltý a strieborný bielopásavý sú málo rozšírené, veľmi šľachtiteľsky náročné variety. Väčšiu pozornosť treba venovať samozrejme okrem farby aj náročnej kresbe. Biele pásy by mali byť čisté, úzke, nezliate a neprerušované .

Sporadicky sa vyskytujú v chovoch a na výstavách aj ďalšie farebné variety akými sú modrý a strieborný šupinatý, modrý jarabatý a hnedý . Existencia ostatných farebných variet býva spravidla ojedinelá.

(Zdroj: Pamätnica Klubu chovateľov SH vydaná k 35 výročiu založenia klubu – kolektívom autorov, Slovenský hrvoliak (r.1966)- autor Š. Maar)

Monographie des Slowakischen Kröpfer

1. Aus der Historie der Entstehung des Slowakischen Kröpfer

Wer und wann hat unseres Slowakischen Kröpfer gezüchtet ist uns nicht bekannt. Nicht aus den schriftlichen Dokumenten und auch nicht nach den Gespräche der alten Züchter. Wir wissen, das sich im Gebiet „Podjavorina“ besonders in der Umgebung der Städte Brezova pod Bradlom, Myjava, Stara Tura und auch in der Umgebung Nove Mesto nad Vahom gezüchtet hat. Diese Städte können stolz sein, das die Herkunftsgebiet dieses unseren Tauben sind. Also wir wissen, wo war diese Taube gehalten und nach diesen Kenntnisse musste diese Taube hier auch gezüchtet sein. Aus der Rede den Alten, heute schon nicht lebenden Züchter wir wissen, das hier die Weissköpfe (so waren von örtlichen Bewohner genannt) gehalten waren, und diesen Tauben haben auch die Vater und Großvater gehalten. Also nach diesen Informationen ist möglich auch den Termin der Entstehung dieser Rasse auf die erste Hälfte des 19. Jahrhunderts bestimmen. Die Zucht ist von einer Generation auf andere zusammen mit anderen Haustieren wie die Erbschaft nach den Vätern durchgegangen.

Slowakischer Kröpfer, nach der Rede der alten Züchter in den Zeiten vor dem I. Weltkrieg, hat sich durch eine starke und robuste Figur kennzeichnen und war auf den Höfe der Bauern, der Müller und überall wo war es möglich gezüchtet. Er war beliebt bei alten und jungen Züchter für seine mächtige Figur, schöne Zeichnung, wunderschönen Kropf und dabei guten und schnellen Flug. Mit diesen Eigenschaften kann er besser schwere Bedingungen der Podjavorina Natur überwinden. Für Züchter war sehr interessant die Nutzbarkeit dieser Rasse. Die schweren und muskelstarken Jungtiere, durch ganzes Jahr gezüchtet, waren eine gute Spezialität für die Küche.

Vor dem Jahr 1918, das ist in den Zeiten Österreich – Ungarn war in der Slowakei niemand, der für die Erkennung des Slowakischen Kröpfer als selbständige nationale Rasse kämpfen kann. In dieser Zeit existierte keine slowakische Züchterorganisation, die sich für seine Erkennung engagieren hätte. Für ungünstige politische Verhältnisse in der Slowakei war keiner näherer Kontakt mit dem Tschechischen Länder und damit auch keine Möglichkeiten in der Tschechischen Fachzeitschriften schreiben. Hier kann man die Ursachen suchen warum keine schriftlichen Dokumente aus älteren Zeiten über den Slowakischen Kröpfer zur Disposition waren. Die erste schriftliche Angabe über die Existenz des Slowakischen Kröpfer finden wir nach dem Jahr 1918 nach der Entstehung der erste Tschechoslowakische Republik auf den Seiten den Fachzeitschriften „Slovenska farma“ (Slowakische Farm), „Zvířata“ (Tiere) und „Československý holubář“ (Tschechoslowakischer Taubenzüchter).

Die Artikel in diesen Zeitschriften haben über unsere Taube Koloman Slimak aus Nove Mesto nad Vahom und Jan Pavlovič aus Stara Tura geschrieben. Beide waren standhaften Propagatoren und Kämpfer für die Erkennung des Slowakischen Kröpfer als selbständige Rasse. Das erste schriftliche Dokument ist der Artikel von Koloman Slimak publiziert in der Zeitschrift „Zvířena“ (Jahr 1924) unter dem Titel „Mährischer oder Slowakischer Weisskopf“? Im Jahr 1927 hat die erste Slowakische Zeitschrift „Slowakische Farm“ erschienen. Gleich in der ersten Nummer war der Artikel von Koloman Slimak „Unsere nationale Taube – Slowakischer Weisskopfköpfer“ publiziert. In dem Schluss des Artikels war publiziert auch der Standart des Slowakischen Kröpfer. Dieser Standart war von Koloman Slimak ausgearbeitet.

Mit dem Zustrom den fremden Rassen und aufgrund der Schuld der Wirtschaftskrise in dreizehnten Jahren war der Zucht des Slowakischen Kröpfer im Niedergang. Der zweite Weltkrieg machte die Situation in der Zucht des Slowakischen Kröpfer noch schlechtere.

Die Wendung zur besseren Situation ist nach dem Jahr 1945 gekommen, besonders aufgrund mit der Entstehung der ersten Züchterorganisation in der Slowakei unter dem Name

„Slowakischer Zentralverband des Züchter der kleinen wirtschaftlichen Tieren“ mit dem Sitz in Bratislava.

Diese neue Zentrale hat ihren guten Helfer in der „Bauernzeitungen“ gefunden, die in dieser Zeit eine ständige Rubrik „Slowakische Kleintierzucht“ gehabt hat.

In dieser Rubrik haben sich die ersten Nachkriegartikel über der Situation in der Zucht unseres Slowakischen Kröpfers erschienen. Hier schreibt Stefan Maar unter dem Titel „Lassen wir zu, dass die slowakische Rassentauben ausgestorben werden?“ (1947, Seite 85). Im derselben Jahrgang in der „Bauerzeitung“ können wir unter dem Titel „Slowakische Weisskopfkörper“ über dem Slowakischen Kröpfer einige Interessanheiten finden, aufgrund welchen Autor die Züchter für die Wiederverbreitung dieser unseren nationalen Rassetaube auf rüttelt. Diese Bestrebung hat bei den Züchtern der gebührende Widerhalt gefunden, die im näheren Kontakt mit Koloman Slimak waren, und wollen die Zucht des Slowakischen Kröpfer weiter verbreiten. Am 21.2.1949 haben sich die Züchter des Slowakischen Kröpfers in Nove Mesto nad Vahom getroffen und haben Sonderverein den Züchtern des Slowakischen Kröpfers gegründet. Später war diese Verein auf „Klub den Züchtern des Slowakischen Kröpfers“ umbenannt (KCHSH). Dieser Klub fortsetzt in seiner Tätigkeit bis dieser Zeit und die Mitglieder haben für sein Sitz Velke Kostolany gewählt.

Slowakischer Kröpfer war offiziell erkannt als selbständige Rasse ziemlich spät, erst im Jahr 1951. Zum ersten mal war nach den alten Dokumenten im Jahr 1924 in Trnava von K. Fröhlich aus Bratislava unter dem Name Weisskopfkörper blau ausgestellt. Im Jahr 1926 war unter dem Name Slowakischer Kröpfer blau weisskopf von K. Slimak auf der Ausstellung in Bratislava ausgestellt.

Heute ist Slowakischer Kröpfer fast in ganzem Gebiet der Westslowakei verbreitet. In kleinerem Ausmass ist auch in der West- und Ostslowakei gezüchtet. Im Ausland ist selten gezüchtet in Tschechei, Deutschland und Österreich.

Slovenský hrvoliak – Slowakischer Kröpfer

Standardbestimmendes Land:	Slowakei
Herkunft:	Westslowakei – Waagebiet – Nové Mesto na Váhom, Myjava, Trnava, Piešťany
Gesamteindruck:	Mässig kurze, starke Taube mit Birnenförmig Kropf ohne Schnürung, mittelhöher Stand, Körperhaltung 45°, Lebhaftes Temperament

Rassemerkmale

Grösse:	Mittelgrösse, Körperlänge 1.0 = 38-41 cm, 0.1 = 36-39 cm
Stand:	Mittelhoch
Körperhaltung:	Aufgerichtet etwa 45°
Kopf:	glatt, länglich gewölbt, mässig gross mit breitem, mässig höherem Stirn, Hinterkopf gut gerundet
Augen:	Dunkel
Augenränder:	Von fleischfarbig bis rot, schmal, bei älteren Tieren sind etwas breiter gestattet
Schnabel:	Mittellang, breit angesetzt, Oberschnabel an der Spitze leicht gebogen, bei allen Farbenschlägen rosa-farbig, Warzen wenig entwickelt, weis gepudert
Hals:	Mittellang, Kropf gross, birnenförmig, oben am weitesten ausgedehnt und so hoch reichend, dass der Schnabel aufliegt, ohne Teile
Brust:	Breit, gut gerundet, der Brustumfang ist bei 1.0 = 32-34 cm, bei 0.1 = 30-32 cm
Rücken:	Breit, nach hinten abfallend
Flügel:	Breit, mittellang, auf den Schwanz getragen, 2 cm bis vor das Schwanzende reichend, dürfen sich nicht kreuzen
Schwanz:	Mittellang, mit stark gebauten Schwanzfedern in der Verlängerung der Rückenlinie
Beine:	Mittellang, karminrot, rosige Krallen, Beinstadt breit, Läufe und Zehen unbefiedert
Befiederung:	Kurz, dichte, gut anliegend, ohne Haarfeder

Farbenschläge

- Gemönchte in Gelb, Rot, Schwarz
- Gemönchte weissbindige in Schwarz, Rot, Gelb, Silber, Blau und Isabel
- Gemönchte schwarzbindige in Blau
- Gemönchte bindige in Rotfahl, Gelbfahl und Braunfahl
- Gemönchte – getigert in Schwarz, Rot, Gelb, Braun
- Gemönchte – geschuppt in Blau, Schwarz, Rot, Gelb
- Gemönchte – gehämmert in allen Grundfarben

Farbe und Zeichnung

Alle Farben sollen satt, rein, gleichmässig und gleichreich sein. Glanz bei Roten ist blaugrün am Korpus, am Kropf ist glanzrot. Bei Schwarzen ist glanzblaugrün, am Kropf ist glanzgrün. Blaue schwarzbindige haben auf dem Kropf satt grün Glanz. Blaue weissbindige haben auf dem Kropf Glanz olivengrün. Gelbe und Isabel haben rosig bis goldengelbem Glanz, Silber – silbrig.

Zeichnung: Weiss sind: der Kopf- 5 mm unter den Augen und 10 mm unter dem Schnabel gehende Grenzlinie verläuft in regelmässigen Bogen in dem Hinterkopf, sowie 4 bis 8 Handschwingen von dem Ende der Flügel. Der Unterschied einer weissen Handschwinge ist keine Fehler. Übrigens Gefieder ist farbig. Binden bei allen Farbschlägen sollen schmal, durchgehend und gleichmässig sein. Bei Weissbindigen sind Binden nicht zu scharf bewerten. Getigerte haben Tigerzeichnung nur am Hals und Flügelschild. Andere Körperteile (ausnahme weisser Kopf und weisser Schwingfedern) sind in der Grünfarbe. Geschuppte haben die Schuppung nur auf dem Flügelschild und ist mit der Luchtstaubeschuppung identisch. Bei Gehämmerte soll die Hämmerung regelmässig sein.

Fehler

- Ausschlussfehler:** Farbige Befiederung reichend bis Augenrand, farbige Feder im Schnabelwinkel, farbige Feder auf dem Kopf, mehr als 8 und wenig als 4 weisse Handschwingen, weisse Rücken, weisse Bauch, weissen Federn auf dem Unterschenkel, dunkle Flecke auf dem Schnabel, Unterschied 3 und mehr weissen Handschwingen, fehlende scharfe Begrenzung zwischen farbigen Hals und weisser Kopfzeichnung bei Getigert, Rostglanz auf dem Kropf und kleine untypische Figur.
- Grobe Fehler:** Unkorrekte Zeichnung bei Gehämmert und Geschuppt, waagerechte Haltung, lange und schmale Figur, unsymmetrisch Kropf, unkorrekten breiten Binden, unregelmässige Zeichnung bei Getigert, Geschuppt und Gehämmert, wenig satten Farben, lang und breit Schwanz, Dach und Gabelschwanz, mangelhafte Flügelbefiederung (Haarfeder).
- Kleine Fehler:** Kleiner und schmaler Kopf, flacher Scheitel helle Augenränder, lang und schmal Schnabel, ungepuderte Warzen, unrichtige Glanz, wenig unkorrekte Kopfzeichnung, klein weiss Bärtchen, klein Afterfleck, längere Flügel und Schwanz, Unterschied 2 weissen Handschwingen.

Bewertung

Blaswerk – Figur – Zeichnung – Haltung – Farbe und Glanz – Schnabel – Augenränder – Federstruktur

Ringgrosse: 9 mm

Gruppe: Kropftauben

